

ταύτην μοι τὴν ἐπιθυμίαν τελείωσον· δότωσαν τιμωρίαν οἱ Ἔλληνες εἰς ἐκδίκησιν τῶν ἐμῶν δακρύων,
διὰ τῶν σῶν βελῶν.

Οὗτος εἶπεν ἐνχὴν ποιούμενος· τόντου δὲ ἐπήκουσεν ὁ μαντικὸς (ἢ καθαρὸς) Ἀπόλλων· κατέβη δὲ ἀπὸ τῶν τοῦ Ὄλύμπου ἀκροτηρίων ὄργῃν βαρεῖαν ἔχων κατὰ τὴν ψυχὴν, τόξον φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ πανταχόθεν ἡσφαλισμένην βελοθήκην· φθόγγον δέ τινα ἐποίησαν τὰ βέλη ἐπὶ τῶν ὤμων σὺν ὄργῃ βαρείᾳ ὄρυηθέντος αὐτοῦ· ὃ δὲ ἐπορεύετο σκυθρωπάζων καὶ νυκτὶ ώμοιωμένος· ἐκάθισε δὴ πόρρῳ τῶν νεῶν,
βέλος δὲ ἀφῆκε, μέγας δὲ φθόγγος ἐγένετο τοῦ ἀργυροῦ τόξου· καὶ πρῶτον μὲν τὰς ἡμιόνους
ἐτιμωρήσατο, καὶ τοὺς ταχεῖς κύνας· ἔπειτα δὲ κατ' αὐτῶν πικρὸν βέλος ἀφεὶς ἐβαλλεν· ἀδιαλείπτως δὲ πυρκαϊὰν νεκρῶν ἀνήπτοντο συχναῖ· ἐπὶ ἐννέα μὲν οὖν ἡμέρας ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἐπέμπτο τὰ βέλη τοῦ Θεοῦ, κατὰ δὲ τὴν δεκάτην εἰς ἐκκλησίαν συνεκάλεσε τὸ πλήθος ὁ Ἀχιλλεὺς· τούτῳ γὰρ ἐνέβαλεν ἐπὶ τῷ λογισμῷ τὴν ἐπιμέλειαν τούτου ἡ Θεὰ ἡ λευκοβραχίων Ἡρα.

ἔφρόντιζε γὰρ τῶν Ἑλλήνων ὅτι ἀπολλυμένους αὐτοὺς ἐώρα.
ἐπεὶ οὖν οὗτοι συνηθροίσθησαν, καὶ ὅμοι πάντες ἐγένοντο, ἐπὶ τούτοις ἀναστὰς εἶπεν ὁ κατὰ τοὺς πόδας ταχὺς Ἀχιλλεὺς· ὃ οὐέ τοῦ Ἀτρέως, νῦν ὑπολαμβάνω εἰς ὑποστροφὴν τραπέντας ἡμᾶς εἰς τούπισω ἐπανελθεῖν, εἴπερ ἀν τὸν θάνατον διαφύγοιμεν, ἐπειδὴ ὅμοι πόλεμος τε καὶ νόσος λοιμικὴ κατατρέχει τοὺς Ἑλληνας· ἀλλ' εἴλα τίνα μάντιν ἐρωτήσωμεν, ἢ ιερέα, ἢ τίνα ὄντειροις προσέχοντα τὸν νοῦν· καὶ γὰρ ἔστι καὶ τι ὅναρ ἐκ τοῦ Διὸς· ὅστις ἀν εἴπο, διότι κατὰ τοσαῦτον ὄργῃν βαρεῖαν ἔσχεν ὁ μαντικὸς (ἢ ὁ λαμπρός) Ἀπόλλων. Εἴτε δὴ οὗτος ἐνεκα ἐνχῆς ἡμῖν ἐπιμέμφεται, εἴτε ἐνεκα θυσίας, καὶ ἐὰν ἐθέλῃ μετασχὼν ἀτμοῦ ἀρνῶν, καὶ αἰγῶν ὄλοκλήρων, ἀποσοβῆσαι ἡμῖν τὸν ὄλεθρον.

Ο μὲν οὗτος εἰπὼν ἐκάθισε· μετὰ δὲ ταῦτα ἥγερθη ὁ Κάλχας ὁ οὐιός τοῦ Θέστορος ὁ τῶν οἰωνιστῶν ἄγαν κράτιστος, ὅστις ἐγίνωσκε τά τε παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα, καὶ τὰ προγεγονότα καὶ ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων ἥγεμῳ ἐγένετο ἐπὶ τὸ Ἰλιον διὰ τὴν ἐαυτοῦ μαντικὴν, ἦν αὐτῷ παρέσχεν ὁ μαντικὸς Ἀπόλλων, ὃς γε καλῶς φρονῶν ἐδημηγόρασε τε καὶ μετὰ ταῦθ' ὅ, τι δεῖ ποιεῖν εἰσηγήσατο λέγων· ὃ Ἀχιλλεὺς προσφιλέστατε τῷ Διὶ, προστάτεις εἰπεὶν με τὴν μνησικακίαν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ πόρρῳθεν τὰ βέλη πέμποντος βασιλέως· τοιγαροῦν ἐγὼ μὲν λέξω· σὺ δὲ σψυνθήκας ἐμοὶ ποίησον, καὶ ὅρκον, ὅντως δῆ μοι προθύμως λόγοις καὶ ἔργοις βοηθήσειν· ὄντως γὰρ ὑπολαμβάνω ἄνδρα εἰς θυμὸν κινητήσειν, ὃς μεγάλως ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων ἄρχει, καὶ αὐτῷ πείθονται οἱ Ἔλληνες· ἐπικρατέστερος γὰρ ὁ βασιλεὺς ἡνίκα ὄργισθῇ ἀνδρὶ ὑποδεεστέρῳ· εἰ γὰρ καὶ τὸν θυμὸν κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς ὄργης κατάσχοι, ἀλλά καὶ ὑστερὸν ἐναποκειμένην ἔχει τῇ ἐαυτοῦ διανοίᾳ τὴν τοῦ βλάπτειν ὄρμὴν, ἥτις ἀν εἰς τέλος ἀγάγῃ· σὺ δὲ σκέψαι, ὅπως ἀν με ρύσαιο. *πρὸς τοῦτον ἀποκρινόμενος εἶπεν ὁ τοὺς πόδας ταχὺς Ἀχιλλεὺς· Μηδὲν ὑποστειλάμενος εἰπὲ τὸ μάντευμα, ὃ γινώσκεις· μὰ γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν προσφιλῆ τῷ Διῷ, πρὸς ὃν σὺ ὃ Κάλχαν, τὰς εὐχὰς ἀναφέρων τοῖς Ἔλλησι τὰς τῶν ἐσομένων προγνώσεις ἀνακαλύπτεις, οὐδαμῶς οὐδεὶς ἐμοῦ ζῶντος, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὄρωμένου κακωτικὰς ἐπάξει σοι χειρας παρὰ ταῖς ναυσὶ ταῖς βαθείαις ἀπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων, οὐδ' ἀν τὸν Ἀγαμέμνονα λέγης, ὃς δὴ πολὺ κράτιστος ἐν τῷ στρατῷ διατιατείνεαι εἶναι.

Καὶ τότε δὴ θάρρος ἔλαβε, καὶ εἶπεν ὁ μάντις ὁ ἀμεμπτος· Οὕτε δὴ ἐνεκα εὐχῆς ἡμᾶς αἰτιάται, οὕτε ἐνεκα θυσίας, ἀλλ' ἐνεκα τοῦ ιερέως, ὃν ἀτίμως ἀπέμεμψεν ὁ Αγαμέμνων, οὐδὲ ἥλευθέρωσε τὴν θυγατέρα, καὶ οὐκ ἐδέξατο τὰ ὑπὲρ αὐτῆς λύτρα· τούτου ἐνεκα λύπας ἔδωκεν ὁ πόρρῳθεν τοξεύων, καὶ ἔτι δώσει· οὐδὲ οὗτος πρότερον τὴν τοῦ λοιμοῦ κακωτικὴν δύναμιν ἀποστήσει, πρὶν ἀποδοῦναι τῷ προσφιλεῖ πατρὶ τὴν μετεώρους καὶ κυκλοτερεῖς ὄφθαλμοὺς, ἔχουσαν κόρην μηδενὸς αὐτὴν ὧνουμένου, μηδὲ λύτρα διδόντος, καὶ πρὸς γε ἀναγαγεῖν μεγάλην θυσίαν εἰς τὴν Χρύσην· τότε ἄν ἥδη ἔξευμενισάμενοι αὐτὸν θάρρος σχοίημεν·

Ο μὲν οὗτος εἰπὼν ἐκάθισε· μετὰ ταῦτα δὲ ἀνέστη ὁ ἥρως ὁ οὐιός τοῦ Ἀτρέως ὁ μέγας βασιλεὺς Αγαμέμνων λυπούμενος, μνησικακίας δὲ αἱ κατὰ πολὺ σκοτούμεναι φρένες αὐτοῦ ἐπληροῦντπ· οἱ